DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 7 september 2006 *

I mål C-489/04,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, som framställts av Verwaltungsgericht Sigmaringen (Tyskland), genom beslut av den 28 september 2004, som inkom till domstolen den 29 november 2004, i målet

Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen

mot

Land Baden-Württemberg,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Schiemann samt domarna E. Juhász och E. Levits (referent),

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: A. Tizzano,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 december 2005,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen, genom A.H. Meyer och B. Klaus, Rechtsanwälte,

— Greklands regering, genom V. Kontolaimos och K. Marinou, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,

— Cyperns regering, genom C. Likourgos och A. Markoulli, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom M. Nolin och F. Erlbacher, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av kommissionens förordning (EG) nr 1019/2002 av den 13 juni 2002 om saluföringsnormer för olivolja (EGT L 155, s. 27), i dess ändrade lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1176/2003 av den 1 juli 2003 (EUT L 164, s. 12) (nedan kallad förordning nr 1019/2002).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen (nedan kallad klaganden vid den nationella domstolen eller bara klaganden) och Land Baden-Württemberg och avser klagandens rätt att saluföra olivolja i Bag in Box-förpackningar.

Tillämpliga bestämmelser

3 I rådets förordning nr 136/66/EEG av den 22 september 1966 om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter (EGT L 172, s. 3025; svensk specialutgåva, område 3, volym 1, s. 167), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1513/2001 av den 23 juli 2001 (EGT L 201, s. 4) (nedan kallad förordning nr 136/66) föreskrivs i artikel 1.1 att en gemensam organisation av marknaden för oljeväxtfrö, oljehaltiga frukter, vegetabiliska oljor och fetter samt oljor och fetter från fisk eller marina däggdjur skall upprättas. I andra punkten i samma artikel anges på vilka produkter förordning nr 136/66 skall tillämpas. Olivolja är en av dessa.

4 I artikel 35.1 i förordning nr 136/66 föreskrivs att de beteckningar och definitioner på olivolja och olja av olivrestprodukter som fastställs i bilagan skall vara obligatoriska vid saluföring av dessa produkter. I andra punkten i samma artikel anges att endast sådan olja som avses i punkterna 1 a, 1 b, 3 och 6 i bilagan får saluföras i detaljhandelsledet.

5 Artikel 35a.1 i förordning nr 136/66 har följande lydelse:

"För de produkter som avses i artikel 1 får saluföringsnormer fastställas, särskilt vad gäller kvalitetsklassificering, förpackning och presentation.

Om sådana normer har fastställts får de produkter som de gäller endast saluföras i enlighet med dessa normer."

6 Bilagan till förordning nr 136/66 med rubriken "DE BETECKNINGAR OCH DEFINITIONER PÅ OLIVOLJA OCH OLJA AV OLIVRESTPRODUKTER SOM AVSES I ARTIKEL 35" har följande lydelse:

"1. JUNGFRUOLJA

Olja som utvunnits ur oliver uteslutande genom mekaniska eller andra fysiska processer under förhållanden som innebär att oljan inte har förändrats och inte har genomgått någon annan behandling än tvättning, dekantering, centrifugering och filtrering, med uteslutande av olja som utvunnits med hjälp av lösningsmedel eller hjälpmedel med kemisk eller biokemisk verkan eller genom omestring, eller blandningar med andra oljor.

Jungfruolja skall endast klassificeras och betecknas enligt följande:

a) Extra jungfruolja:

Jungfruolja vars innehåll av fria fettsyror, uttryckt som oljesyra, är högst 0,8 g per 100 g och vars övriga egenskaper motsvarar dem som fastställs för denna kategori.

b) Jungfruolja

Jungfruolja vars innehåll av fria fettsyror, uttryckt som oljesyra, är högst 2 g per 100 g och vars övriga egenskaper motsvarar dem som fastställts för denna kategori.

...

3. OLIVOLJA — SAMMANSATT AV RAFFINERAD OLIVOLJA OCH JUNGFRUOLJA

Olja som utgörs av en blandning av raffinerad olivolja och jungfruolja av en annan kategori än bomolja och vars innehåll av fria fettsyror, uttryckt som oljesyra, inte får överstiga 1 g per 100 g och vars övriga egenskaper motsvarar dem som fastställts för denna kategori.

...

6. OLJA AV OLIVRESTPRODUKTER

Olja som utgörs av en blandning av raffinerad olja av olivrestprodukter och annan jungfruolja än bomsyra och vars innehåll av fria fettsyror, uttryckt som oljesyra, inte får överstiga 1 g per 100 g. Oljans övriga egenskaper skall motsvara dem som fastställts för denna kategori."

7 I artikel 1 i förordning nr 1019/2002 föreskrivs följande:

"1. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2000/13/EG fastställs i denna förordning saluföringsnormer för detaljhandeln med olivolja och olivolja av pressrester enligt punkterna 1 a och 1 b samt punkterna 3 och 6 i bilagan till förordning nr 136/66/EEG.

2. I denna förordning avses med 'detaljhandel' försäljning till slutkonsumenten av olja enligt punkt 1, i ren form eller som en del av ett annat livsmedel."

8 I artikel 2 i förordning nr 1019/2002 föreskrivs följande:

"Olja enligt artikel 1.1 skall saluföras till slutkonsumenten i förpackningar om högst fem liter. Förpackningarna skall vara försedda med en och skall vara märkta enligt artiklarna 3–6.

När det gäller olja som är avsedd för konsumtion i restauranger, på sjukhus, i personalrestauranger och liknande får medlemsstaterna, beroende på typ av inrättning, fastställa ett högsta innehåll på mer än fem liter."

9 I artiklarna 3–7 i förordning nr 1019/2002 finns bestämmelser om märkning och i artiklarna 8–10 finns bestämmelser om övervakning av tillämpning av förordningen och om nödvändiga åtgärder för att säkerställa att förordningen följs.

10 I artiklarna 11 och 12 i förordning nr 1019/2002 finns bestämmelser om olika tidsfrister för att förbereda anpassningen till de nya bestämmelser som införs genom förordningen och för att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att kunna tillämpa dessa nya bestämmelser.

11 Syftet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel (EGT L 109, s. 29), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/89/EG av den 10 november 2003 om ändring av direktiv 2000/13/EG när det gäller uppgifter om ingredienser i livsmedel (EUT L 308, s. 15) (nedan kallat direktiv 2000/13), är enligt skäl 4 i direktivet att anta allmänna gemenskapsregler som skall gälla horisontellt för alla livsmedel som släpps ut på marknaden.

12 I direktiv 2000/13 anges de principer som skall gälla för märkningen och dess närmare utformning (artikel 2) samt vilka uppgifter som är obligatoriska vid märkning av livsmedel, såsom exempelvis det namn under vilket varan säljs, ingrediensförteckning och datum för minsta hållbarhetstid (artikel 3). I artiklarna 4–17 i direktivet anges vilka villkor och undantag som gäller för dessa uppgifter.

13 I artikel 14 i direktiv 2000/13 föreskrivs att för livsmedel som saluhålls till konsumenter eller till storkök utan att vara färdigförpackade, eller för livsmedel som förpackas på försäljningsstället på konsumentens begäran eller är färdigförpackade för direkt försäljning, skall medlemsstaterna anta närmare bestämmelser för hur de obligatoriska uppgifterna skall anges. De får besluta att samtliga eller en del av dessa uppgifter inte behöver lämnas, förutsatt att köparen ändå får tillfredsställande information.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

14 Klaganden vid den nationella domstolen bedriver detaljhandelsförsäljning av olivolja i Bag in Box-förpackningar. Olivoljan tappas av buteljören över i en tvålagers plastsäck (Bag), som rymmer fem liter, och förses med en ursprungsbeteckning och ett kontrollsigill. Plastpåsen förses med en speciell engångsförslutning, vars membran måste genombrytas innan oljan kan tappas ut. Denna plastpåse läggs i en lergodsbehållare (Box), varur endast en slang sticker fram för att olivoljan skall kunna tappas upp. Kunder erhåller från denna anordning (Bag in Box) önskad mängd olivolja, som tappas upp i dennes medhavda eller i butiken anskaffade flaska. Uppgifter om olivoljans ursprung, kvalitet och pris utläser kunden från den etikett, som klaganden vid den nationella domstolen har fäst på lergodsbehållaren.

15 Landratsamt Ravensburg, Amt für Veterinärwesen und Verbraucherschutz (byrån för veterinärväsen och konsumentskydd) (nedan kallat Landratsamt Ravensburg) uppmanade i beslut i februari 2004 klaganden att upphöra med försäljningen av olivolja i Bag in Box-förpackningar. Landratsamt Ravensburg påpekade att det följer av artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 att olivolja endast får säljas färdigförpackad till konsument i förpackningar om högst fem liter.

16 Klaganden väckte därför fastställelsetalan vid Verwaltungsgericht Sigmaringen och yrkade att det skulle fastställas att det inte föreskrivs något förbud i förordning nr 1019/2002 mot att även fortsättningsvis sälja olivolja i Bag in Box-förpackningar. Klaganden har bland annat hävdat att lösviktsförsäljning av olivolja inte regleras av förordning nr 1019/2002. Det är endast försäljning av förpackad olivolja som regleras av förordningen med följd att det inte i artikel 2 föreskrivs något förbud mot lösviktsförsäljning av olivolja utan endast bestämmelser om saluföring av förpackad olivolja.

17 Förordning nr 1019/2002 antogs som ett komplement till direktiv 2000/13 och det är även fortsättningsvis direktivet som skall tillämpas på områden som inte har specialreglerats genom förordningen. I artikel 14 i direktiv 2000/13 ges möjligheten att sälja livsmedel som inte är färdigförpackade till slutkonsument, varvid medlemsstaterna skall besluta hur de obligatoriska uppgifterna skall lämnas.

18 Klaganden vid den nationella domstolen har dessutom påpekat att försäljning i Bag in Box-förpackningar skyddar konsumenten på samma sätt som om försäljningen begränsas till att endast omfatta färdigförpackad olja. Bag in Box-förpackningen säkerställer nämligen att det inte säljs någon mindervärdig olja med tillsatser och med felaktig ursprungsbeteckning.

19 Den hänskjutande domstolen hyser emellertid tvivel i detta avseende. Den har bland annat påpekat att det är möjligt att utan alltför stora ansträngningar fylla på plastpåsarna en gång till och att konsumenten inte ser märkningen på påsen utan endast den kopia som har fästs på den behållare som påsen förvaras i.

20 Landratsamt Ravensburg har bestritt klagandens tolkning. Landratsamt Ravensburg har påpekat att det i artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 föreskrivs ett förbud mot att saluföra olivolja som inte är färdigförpackad till slutkonsumenten.

21 Verwaltungsgericht Sigmaringen har därför beslutat att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Skall artiklarna 1–12 i kommissionens förordning (EG) nr 1019/2002 ... tolkas så, att de även innehåller bestämmelser om saluföring av oförpackade olivoljor och oljor av olivrestprodukter till slutkonsumenter?

2) Skall artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 ... tolkas så, att denna bestämmelse inrymmer ett förbud mot saluföring av oförpackade olivoljor och oljor av olivrestprodukter till slutkonsumenter?

3) Skall artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002... i förekommande fall tolkas restriktivt så att denna bestämmelse visserligen innehåller ett förbud mot att saluföra oförpackade olivoljor och oljor av olivrestprodukter till slutkonsumenten, men att förbudet inte avser försäljning av oförpackade olivoljor och oljor av olivrestprodukter i Bag in Box-förpackningar?"

Bedömning av tolkningsfrågorna

Den första och den andra frågan

22 Den hänskjutande domstolen önskar med sin första och sin andra fråga, som skall behandlas gemensamt, framför allt få klarhet i huruvida förordning nr 1019/2002 och särskilt artikel 2 första stycket i förordningen skall tolkas så att olivolja och olja av olivrestprodukter endast får saluföras till slutkonsument i förpackning enligt denna bestämmelse?

23 Klagandens argument att lösviktsförsäljning av olivolja och olja av olivrestprodukter till slutkonsument är tillåten, eftersom syftet med förordning nr 1019/2002 endast är att fastställa regler för saluföring av färdigpackad olivolja och olja av olivrestprodukter och försäljning i lösvikt således inte omfattas av förordningens tillämpningsområde, kan inte godtas.

24 Artikel 35a i förordning nr 136/66 är den rättsliga grunden för förordning nr 1019/2002. I artikel 35a.1 första stycket fastslås att det får fastställas saluföringsnormer, särskilt vad gäller kvalitetsklassificering, förpackning och presentation för de produkter som avses i artikel 1 i förordningen. De produkter som anges i artikel 1, och som omfattar olivolja och olja av olivrestprodukter, identifieras samtliga med hjälp av deras varubeskrivning och KN-nummer i

Kombinerande nomenklaturen. Produkterna varken definieras eller kännetecknas utifrån hur de är förpackade.

25 De produkter, som särskilt omfattas av förordning nr 1019/2002 anges i artikel 1.1 i förordningen. Det är frågan om olivolja och olja av olivrestprodukter, vilket anges i punkt 1 a och b samt punkterna 3 och 6 i bilagan till förordning nr 136/66. I bilagan har produkterna klassificerats efter sina kvalitetsegenskaper och det saknar här betydelse om de saluförs förpackade eller i lösvikt.

26 För att bland annat säkerställa att den olivolja som säljs är äkta har det fastställts saluföringsnormer i förordning nr 1019/2002 för hur oljorna skall förpackas. Det föreskrivs således i artikel 2 första stycket i förordningen att oljorna endast får säljas till slutkonsument i förpackningar om högst fem liter. Förpackningarna skall vara försedda med en öppningsanordning som inte kan återställas efter det att förpackningen öppnats första gången och de skall dessutom vara märkta i enlighet med artiklarna 3–6 i förordning nr 1019/2002.

27 Dessa saluföringsnormer skall tillämpas på samtliga oljor som omfattas av artikel 1.1 i förordning nr 1019/2002 med ett enda undantag som uttryckligt anges i artikel 2 andra stycket i förordningen. Genom detta undantag, som för övrigt inte avser skyldigheten att saluföra oljorna förpackade utan uteslutande avser förpackningens storlek, bemyndigas medlemsstaterna att fastställa ett högsta innehåll på mer än fem liter för olja som är avsedd att användas i storkök.

28 Det följer av vad som har anförts ovan att, förutom det undantag som angavs i punkt 27, olivolja och olja av olivrestprodukter endast får saluföras till slutkonsument, om oljorna uppfyller de normer som har fastställts i artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 och i synnerhet det förpackningskrav som anges i denna bestämmelse. Det framgår nämligen av artikel 35a.1 andra stycket i förordning nr 136/66 att om saluföringsnormer har fastställts får de produkter som de gäller endast saluföras i enlighet med dessa normer.

29 Denna tolkning påverkas inte av det undantag som anges i artikel 1.1 i förordning nr 1019/2002. I bestämmelsen slås fast att saluföringsnormerna för olivolja och olja av olivrestprodukter fastställs "[u]tan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2000/13/EG".

30 Enligt skäl 1 till förordning nr 1019/2002 skall de märkningsregler som införs genom förordningen komplettera de märkningsregler som föreskrivs i direktiv 2000/13. Märkningsreglerna i direktiv 2000/13 utgörs av allmänna och horisontella bestämmelser som skall tillämpas på alla livsmedel som släpps ut på marknaden. Således skall hänvisningen i artikel 1.1 i förordning nr 1019/2002 till direktiv 2000/13 inte förstås så att syftet med den bestämmelsen är att fastställa ett undantag eller en dispens från de specifika bestämmelserna i förordning nr 1019/2002 vad gäller märkning av olivolja och olja av olivrestprodukter utan snarare så att syftet med artikeln är att säkerställa att inte endast de specifika bestämmelserna följs utan även de mer allmänna bestämmelserna i direktiv 2000/13.

31 Vad beträffar märkning av olivolja och olja av olivrestprodukter skall således de bestämmelser i direktiv 2000/13 i vilka det exempelvis föreskrivs en skyldighet att

ange nettoinnehåll eller sista förbrukningsdag tillämpas parallellt med de specifika bestämmelser som har fastställts i förordning nr 1019/2002, bland annat i artiklarna 3–6 i förordningen.

32 Artikel 14 i direktiv 2000/13, som klaganden har åberopat, enligt vilken medlemsstaterna får anta närmare bestämmelser för hur de uppgifter som anges i artikel 3 och artikel 4.2 i direktivet skall anges på livsmedel som inte är förpackade, saknar däremot betydelse, dels eftersom det är förbjudet enligt artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 att saluföra sådan olivolja eller olja av olivrestprodukter, dels eftersom medlemsstaterna endast har denna behörighet i fråga om högsta tillåtna storlek på förpackningar för storkök.

33 Svaret på den första och den andra frågan är således att förordning nr 1019/2002 och särskilt artikel 2 första stycket i förordningen skall tolkas så att olivolja och olja av olivrestprodukter endast får saluföras till slutkonsument om den har förpackats i enlighet med de villkor som anges i denna bestämmelse.

Den tredje frågan

34 Den hänskjutande domstolen vill med sin tredje fråga, i förekommande fall, få klarhet i huruvida artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 kan tolkas så att ett sådant saluföringssätt som klaganden använder (försäljning i Bag in Box-förpackningar) inte är förbjudet enligt denna bestämmelse.

35 Klaganden har påpekat att försäljningen i Bag in Box-förpackningar säkerställer att konsumenten får ett motsvarande skydd som om försäljningen av olivolja begränsas till att endast omfatta färdigförpackad olja. Det är anledningen till att den hänskjutande domstolen har ifrågasatt huruvida detta saluföringssätt kan förbjudas.

36 I ett förfarande enligt artikel 234 EG, som grundar sig på en tydlig funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen, är det emellertid endast den nationella domstolen som är behörig att bedöma de faktiska omständigheterna i målet. EG-domstolen är således inte behörig att göra en bedömning av sakomständigheterna i målet vid den nationella domstolen eller att på nationella åtgärder eller situationer tillämpa de gemenskapsrättsliga bestämmelser vars innebörd den tolkat. Dessa frågor faller inom ramen för den nationella domstolens exklusiva behörighet (dom av den 9 juni 2005 i de förenade målen C-211/03, C-299/03 och C-316/03–C-318/03, HLH Warenvertrieb och Orthica, REG 2005, s. I-5141, punkt 96).

37 Domstolen kan emellertid upplysa de nationella domstolarna om de delar av tolkningen som avser en tolkning av gemenskapsrätten och som kan vara till ledning för tillämpningen av gemenskapsrätten (dom av den 23 oktober 1975 i mål 35/75, Matisa Maschinen, REG 1975, s. 1205, punkt 3).

38 Såsom har påpekats i punkt 28 i denna dom föreskrivs det i artikel 35a.1 andra stycket i förordning nr 136/66 att om saluföringsnormer har fastställts får de produkter som de gäller endast saluföras i enlighet med dessa normer.

39 Härav följer att ett saluföringssätt av olivolja och olja av olivrestprodukter skall bedömas utifrån de villkor som föreskrivs i artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 och att saluföringssättet skall anses oförenligt med förordningen om inte dessa villkor har respekterats.

40 Det saluföringssätt som klaganden vid den nationella domstolen har använt sig av förutsätter att slutkonsumenten köper olivolja och olja av olivrestprodukter på så sätt att oljan på försäljningsstället hälls från en behållare, som redan har öppnats eller som öppnas, över i en flaska, som samme konsument köper eller har med sig.

41 Eftersom det är nödvändigt att hälla över oljan i en annan behållare uppfyller ett sådant saluföringssätt inte kravet i artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002. I denna bestämmelse föreskrivs att olja skall saluföras till slutkonsument i en förpackning som är försedd med en förslutningsanordning som inte kan återställas efter det att den öppnats första gången.

42 Det går därför inte, såsom klaganden har gjort, att åberopa att den behållare från vilken olivoljan och oljan av olivrestprodukter hälls uppfyller de villkor som anges avseende förpackningens storlek, förslutning och märkning i artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002. Villkoret om lämplig förslutning skall nämligen, enligt skäl 2 i förordning nr 1019/2002, säkerställa att olivoljan är äkta och innebär att det är slutkonsumenten själv som skall öppna förpackningen.

43 Det är inte heller korrekt, såsom Europeiska gemenskapernas kommission har gjort gällande, att ett sådant saluföringssätt som det som målet vid den nationella domstolen avser är tillåtet om bara de flaskor som oljan hälls över i uppfyller villkoren om förpackningens storlek, förslutning och märkning i artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002. Att en lämplig förslutningsanordning sätts på flaskan först när den överlämnas till slutkonsumenten är inte en tillrådlig metod för att uppnå det efterstävade syftet, eftersom riskerna för att det sker ingrepp som kan påverka olivoljans, eller oljan av olivrestprodukters, äkthet normalt uppstår före den tidpunkt när oljan hälls över i denna flaska.

44 Dessutom skulle bedömningen av saluföringssättet, om den var beroende av en kontroll av de flaskor som olivoljan eller oljan av olivrestprodukter hälls över i på försäljningsstället, och som konsumenten i förekommande fall haft med sig, medföra att saluföringssättet ibland skulle vara tillåtet och ibland otillåtet även om det gäller samma olja. En sådan lösning skulle försvåra all kontroll av att förordning nr 1019/2002 följs.

45 Mot bakgrund av vad som anförts ovan skall den tredje frågan besvaras med att artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002 skall tolkas så att artikeln utgör ett hinder för ett sådant saluföringssätt som det som klaganden i målet vid den nationella domstolen har använt sig av, som inte uppfyller de villkor som fastställts i denna bestämmelse.

Rättegångskostnader

46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) **Kommissionens förordning (EG) nr 1019/2002 av den 13 juni 2002 om saluföringsnormer för olivolja, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1176/2003 av den 1 juli 2003, och särskilt artikel 2 första stycket i förordningen, skall tolkas så att olivolja och olja av olivrestprodukter endast får saluföras till slutkonsument om den har förpackats i enlighet med de anvisningar som anges i denna bestämmelse.**

2) **Artikel 2 första stycket i förordning nr 1019/2002, i dess lydelse enligt förordning (EG) nr 1176/2003, skall tolkas så att ett sådant saluföringssätt, som det som har använts av klaganden i det nationella målet, som inte uppfyller de villkor som fastställts i den artikeln, är förbjudet.**

Underskrifter